

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **T. V. T.**, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, č. j. MV-42672-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce žalobou podanou dne 29. 6. 2018 napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 7. 3. 2018, čj. OAM-1485-11/ZR-2017. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a byl udělen výjezdní příkaz na 30 dnů podle

ust. § 77 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu“).

2. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Uvedl, že se dne 19. 11. 2014 dostavil do jazykové školy, kde se účastnil jazykové zkoušky, kdy mu poté bylo předáno osvědčení o znalosti českého jazyka, které převzal v dobré víře, že zkoušku složil. Není mu známo, jak by měla tato zkouška probíhat, z kolika částí se skládá nebo jak probíhá hodnocení. Žalovaný podle něj nijak neodůvodňuje, z čeho by měl vědět, že zkoušku nesložil. V žalobě své argumenty několikrát opakuje a zdůrazňuje svoji dobrou víru. Dále uvádí, že jeho jednání neobsahuje žádný podvodný prvek, což je podle jeho názoru významné při posouzení podle ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, které je transpozicí čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice Rady 2003/109/ES (dále také jen „Směrnice“). Směrnice dle žalobce vyžaduje, aby bylo prokázáno podvodné jednání cizince. Pokud národní úprava nestanoví nutnost prokázání takového podvodného jednání, je podle jeho názoru v rozporu se Směrnicí, která má výkladovou přednost (poukazuje v této souvislosti na známou judikaturu týkající se přednosti evropského práva, a skutečnost, že Směrnice má přímý účinek). Dále poukazuje na ust. § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, když namítá, že součástí náležitostí pro vydání povolení je údaj o dosažení požadované znalosti českého jazyka [ust. § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu], a žalobce předložil osvědčení o znalosti českého jazyka. Nebylo provedeno žádné dokazování ohledně jazykových znalostí žalobce, takže podle jeho názoru není možné vycházet ze závěru, že předložený doklad je padělaný, když nebylo ověřeno, že neodpovídá skutečnosti (jazykové znalosti žalobce). Konečně uvedl, že příslušné osvědčení je veřejnou listinou a svědčí mu tak presumpe správnosti. Z rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho je upřednostňováno vyjádření ředitele školy; žalobce se dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, čj. 2 As 170/2015-58. Rovněž namítl, že se musí jednat o podstatné údaje pro posouzení žádosti, když nezbytnost zkoušky z českého jazyka nemá oporu v žádném ustanovení Směrnice. Rovněž tak uvádí, že v průběhu řízení předložil jazykové osvědčení, jež mu bylo vydáno po složení zkoušky. Pokud by tomu tak nebylo, došlo k pochybení, osvědčení mu vůbec nemělo být vydáno, což mu však nelze přičítat k tíži.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Odkázal na obsah spisu a odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

4. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jelikož účastníci s takovým postupem souhlasili, resp. nevyslovili výhrady.

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného se uvádí, že dne 5. 6. 2017 bylo s žalobcem zahájeno z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu předložil žalobce osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území ČR, vystavené Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín, kde je uvedeno, že vykonal jazykovou zkoušku dne 19. 11. 2014. Z evidenčního listu uchazeče vyhotoveného uvedenou školou a záznamu o zkoušce ministerstvo vnitra zjistilo, že žalobce se dne 19. 11. 2014 zkoušky zúčastnil,

avšak u zkoušky neuspěl, nebylo mu tak vystaveno osvědčení. Dále je v odůvodnění uvedena reakce na odvolací námitky, které žalovaný nepovažoval za důvodné. Z dokladů o průběhu jazykové zkoušky je patrné, že se žalobce příslušného dne do školy dostavil, avšak neuspěl, když v evidenčním listu je uvedeno, že neuspěl v různých částech zkoušky. Z těchto podkladů je patrné, že neabsolvoval ústní část zkoušky, neboť k ní nebyl připuštěn pro neúspěch v písemné části, nemohl tak ve zkoušce uspět. Žalobci byl přidělen jedinečný kód, který jej při zkoušce individualizuje, a který odpovídá obsahu spisu o zkoušce. Po absolvování zkušebního procesu bylo vystaveno Potvrzení o zkoušce z českého jazyka. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce předložil příslušné osvědčení, jehož obsah neodpovídal průběhu a výsledku zkoušky. Ministerstvo vnitra svůj závěr neopřelo o skutečnost, že by žalobce předložil padělané nebo pozměněné osvědčení, ale o to, že předložené osvědčení neodpovídalo skutečnosti.

6. Dále je v odůvodnění uvedeno, že ministerstvo si neučinilo vlastní závěr, že by došlo ke spáchání trestného činu, při hodnocení podmínek podle ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu nemá povinnost sdělovat, jak má příslušná jazyková zkouška probíhat. Žalobce sám uvedl, že se ke zkoušce dostavil, žalovaný proto odkázal na právní názor, který uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2009, čj. 9 As 1/2009-153, kdy je pouze na zkušební komisi, aby posoudila, zda požadované znalosti českého jazyka má žalobce. Žalobce si tak musel být vědom toho, že pokud chce splnit příslušné zákonné podmínky, musí uspět před komisí. Předtím již jazykovou zkoušku vykonal, proto měl zkušenosti s tím, jak probíhá. Ohledně poukazu na Směrnici je uvedeno, že ve smyslu jejího článku 5 odst. 2 je příslušným opatřením vykonání zkoušky z jazyka.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

8. Podle ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu, ve znění účinném v rozhodné době: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže ... b) cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti,...“*.

9. Podle ust. čl. 9 odst. 1 Směrnice: *„1. Dlouhodobě pobývající rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže*

a. bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem;

b. bylo přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v článku 12;

c. se nezdržoval na území Společenství po dobu 12 po sobě jdoucích měsíců.“

10. V posuzované věci je nutné uvést, že žalobci nebyla zrušena platnost povolební k trvalému pobytu z toho důvodu, že by předložil padělanou listinu, ale z důvodu, že údaje uvedené v jím předloženém osvědčení neodpovídaly skutečnosti. Žalobce totiž nesložil

řádně zkoušku z jazyka, ačkoliv předložil osvědčení o složení této zkoušky. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně konkrétně popsáno, z čeho se taková zkouška skládá a jak ji neúspěšně na druhý pokud skládal žalobce, z tohoto popisu je podle soudu naprosto zřejmé, že žalobce si musel být vědom toho, že zkoušku nesložil, proto pokud předložil příslušné osvědčení o složení zkoušky, činil tak s vědomím, že skutečnosti v tomto osvědčení nemohou odpovídat skutečnosti. Tím je podle názoru soudu dostatečně naplnění subjektivní stránka takového jednání v tom smyslu, že takové jednání je možné podřadit pod definici „podvodu“ podle článku 9 odst. 1 Směrnice, jehož se žalobce dovolával. Žádný rozpor úpravy na unijní a národní úpravy tak soud v tomto směru nespatřuje, proto není možné z tohoto důvodu napadené správní rozhodnutí rušit pro rozpor s právem EU.

11. Žalobce obsáhle v žalobě argumentoval úpravou unijního práva, resp. čl. 9 citované Směrnice a naznačoval tak možný rozpor s českou vnitrostátní úpravou. Soud již shora uvedl, že výklad textu č. 9 Směrnice, jak jej předkládá žalobce, není na místě. K tomu je možné zcela přenositelně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48, konkrétně body 23. až 27., který se v uvedených pasážích právě zabýval interpretací obsahu předmětného ustanovení Směrnice. Soud v tomto došel k jednoznačnému závěru, že česká úprava není v rozporu s úpravou unijní. Závěr ostatně byl učiněn i Soudním dvorem EU takový, že není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec, podstatné je, že k podvodnému jednání došlo a že jej cizinec využije. Žalobcem předložená argumentace založená na tvrzené dobré víře se pak nutně mýlí s podstatou věci. Závěry z rozhodnutí NSS citovaného v tomto odstavci (konkrétně bod 27.) jsou zcela použitelné i v této věci, když je zřejmé, že žalobce předkládal osvědčení v situaci, kdy měl povědomost o tom, zkoušku úspěšně nevykonal. Jeho žalobní argumentace o průběhu zkoušky je tak nahlíženo soudem spíše souhrnem subjektivně předkládaných tvrzení, bez jakéhokoli podloženého skutkového stavu.

12. Pokud žalobce uvádí, že nevěděl, jak příslušná zkouška probíhá, pak totiž takovou námitku soud hodnotí jako nedůvodnou a účelovou. Je pochopitelné, že žalobce nemůže být obeznámen se všemi podrobnostmi příslušné zkoušky, stejně jako skutečnost, že od předchozího neúspěšného pokusu si nemusí pamatovat jednotlivé fáze zkoušky. Na druhou stranu skutečnost, zda zkoušku vykonal a převzal o tom osvědčení, či nevykonal a takové osvědčení mu nebylo vydáno, je dostatečně obecně srozumitelná a jednoduchá, že si jí musel být jako dospělý člověk bez jakýchkoli pochyb vědom.

13. Další námitka, že dokazování mělo být vedeno tím směrem, zda žalobce má příslušné znalosti z českého jazyka, je též nedůvodná. Důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobce předložil příslušné osvědčení, které neosvědčovalo to, co v něm bylo uvedeno, tedy že žalobce složil příslušnou zkoušku z jazyka. Skutečnost, jak český jazyk ovládá, tak nebyla a není zákonným důvodem pro zrušení takového povolení. Proto její zjišťování je v tomto případě pro rozhodnutí nerozhodné a nepodstatné. Není tak podstatné, zda žalobce má či nemá znalost jazyka v příslušné úrovni, nýbrž to, že trvalý pobyt byl udělen na základě náležitosti (předloženého osvědčení), v němž údaje uvedené neodpovídaly skutečnosti. Osvědčení mělo prokazovat složení jazykové zkoušky dne 19. 11. 2014, ke složení jazykové zkoušky v případě žalobce však nedošlo. Osvědčení

tak prokazovalo něco, co bylo v rozporu se skutečností, která je taková, že dne 19. 11. 2014 žalobce jazykovou zkoušku nesložil. Proto další zjišťování jiných skutečností již nemá pro rozhodnutí samé význam a bylo by nadbytečné.

14. Pokud žalobce uváděl, že příslušné osvědčení je veřejnou listinou a tím je nadáno presumpcí správnosti, což sdělení ředitele školy není, a proto by tak mělo být hodnoceno, pak s takovým žalobním bodem soud nemůže zásadně souhlasit. Sdělení ředitele školy ve spise obsaženo není, ve spise je založen shora citovaný evidenční list, odpovědní listy a potvrzení o zkoušce. Osvědčení předložené žalobcem tak bylo zpochybněno v samém svém základu a od orgánu, který je sám měl vydat, a nemůže tak být skutečnost v něm uvedená považována za osvědčenou a taková listina nadána presumpcí správnosti po takovém zpochybnění. Pokud žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu 9. 6. 2016, čj. 2 As 170/2015-58, pak názor v tomto rozsudku uvedený není na zde posuzovaný skutkový stav aplikovatelný, neboť se týká jiného osvědčení (vysokoškolský diplom), a posuzuje jinou právní otázku (možnost zrušení takového osvědčení). K ničemu takovému zde nedošlo a o ničem takovém nebylo rozhodováno – v souzeném případě nebylo rušeno příslušné osvědčení, ale bylo rozhodováno na základě zjištění, že skutečnost, která je v něm uvedena, a která vedla k vydání povolení k trvalému pobytu, neodpovídala skutečnosti. Rovněž nedává se smysl jaksi dožadovat zrušení vydaného usnesení, neboť na základě zjištění provedených v řízení se podává, že škola v souladu s průběhem zkoušky osvědčení nevydala (nemohla vydat, neboť žadatel neuspěl), nemůže pak škoda rušit akt (osvědčení), který sama nevydala.

15. V poslední žalobní námitce žalobce uvádí, že podle jeho názoru nikde není stanoveno, že by příslušné osvědčení o zkoušce bylo podstatné pro získání příslušného povolení, pak soud odkazuje na ust. § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu, který tuto skutečnost považuje za podmínku pro vydání příslušného povolení. Pokud zákon tuto skutečnost stanoví jako podmínku pro vydání příslušného povolení, jedná se o podstatnou podmínku dodržování integračního opatření, která je v souladu s článkem 5 odst. 2 Směrnice.

16. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

17. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 7. května 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu